

Den rige nøjsomhed

AF CLAUS GRYMER | 12. september 2002 01:00

- Jeg har været lykkelig, siger den 84-årige Olga Keis, der - blandt meget andet - har avlet silkesommerfugle og fået en march spillet af livgarden på Amalienborg Slotsplads

Inden læserne følger med ind til den 84-årige Olga Keis i hendes lille hus i Alken ved Skanderborg, bør de forberedes på, hvem de skal møde. En vanskelig opgave. Stikordenes antal er næsten uoverskuelige. Lige så fattigt hendes liv har været på materielle goder, lige så rigt har det været på - ja, liv! Rigdom med mange ansigter.

Et citat fra et af de mange digte, Olga Keis har skrevet, kunne være retningssigende. Et citat, hvor hun åbner for strømmen fra sit kildevæld: et overskud af kærlighed. Den kærlighed er det store, samlende tema, også i hendes - nu vist dog afsluttede - virksomhed som foredragsholder.

»Kærlighed er Gud, Gud er kærlighed«. Ganske vist ikke et citat af Olga Keis, men det kunne have været det. At se kærligheden i evangelisk perspektiv er en selvfølge for hende.

- Gud har været bagved hele tiden, forsikrer hun, når hun ser tilbage på den brogede mangfoldighed, hvis sum er hendes tilværelse.

- Ske ikke min, men din vilje. Sådan har jeg altid sluttet mine bønner. Og sådan har jeg lært mine børn at bede, fortæller Olga Keis.

Den bøn var svær at nå til, da hendes søn på to år lå syg af nyrebetændelse. De hundreder af gange, således erindrer hun, bad hun om drengens helbredelse. Lidelserne fortsatte. Så bad hun om, at døden måtte standse dem. Det gjorde den med det samme. Gud var alligevel nær, tænkte hun.

Vi træder inden for i det lille hus ved Mossø. Intet er gjort for at bortlede opmærksomheden fra de små kår. Men de opleves i skæret fra den mildhed, der udstråler fra Olga Keis.

- Jeg sagde til mine børn, at Gud betyder god. Og at det gode findes i alle mennesker. Men det gør det onde også. Det gælder om at lade det gode sejre. Jeg prøver at finde det i alle, prøver at lade være med at gøre andre fortræd.

- Min mand var meget gudsfrygtig. Vi levede et almindeligt, sundt liv og havde i dette en tryghed. Vi skulle være gode ved hinanden, kærlige ved vore børn, som skulle opdrages ordentligt. Vi ville ikke skylde nogen noget, aldrig låne. Vi har altid nøjedes. Altid været fattige. Men vi har al-

drig selv følt, at vi var fattige, siger Olga Keis.

Nu ved vi, hvor vi er: i en rig nøjsomhed.

Bøn til børnene

Ja, at gengive Olga Keis' liv i kortform er problematisk. Overraskelser er der flere af. Til den kategori hører, at hun både er forfatter og komponist til en spejderhonnørmarch til dronning Ingrid. Melodien hørte hun i en drøm. Straks da hun vågnede, skrev hun den ned. Den Kongelige Livgarde spillede marchen på Amalienborg Slotsplads i 1956 og igen, da dronning Ingrid fyldte 90 år.

Men så vidt kom det først efter Olga Keis' uforfærdede forarbejde uden at lade sig standse af afvisningerne i første omgang. Dronning Ingrid's hofdamme skrev bagefter til hende: »Vi er lidt skamfulde over, at vi, der er tættest på den kongelige familie, ikke har kunnet klare det, som en lille bondekone har ordnet på egen hånd«.

Når man for år tilbage besøgte Olga Keis, besøgte man samtidig 3000 silkesommerfugle. Så mange havde hun, da hun havde flest i de 13 år, hvor hun avlede dem - fra omkring 1980. Det begyndte med hendes tilbøjelighed for silke, hun har malet meget på det stof. Men tillige: Avlen i sig selv var inspirerende og livsbekræftende. I et digt fortæller hun om sin fascination ved at følge sommerhuslarverne, der kan spinde en meter i minuttet. Ved salg af råsilke supplerede hun indtægten. Ligesom hun har gjort som forfatter af selskabssange, i denne egenskab har hun udfoldet sig i snart 50 år, med kunder over hele landet.

Slagter, købmand, grønthandler, kokkepige hos en kammerherreinde, husbestyrerinde, stationsforstander, roearbejder og arbejder på en strømpefabrik. Dette er et udsnit af mange forskellige job, som Olga Keis har bestridt.

Det var imidlertid slet ikke meningen, at hun skulle have været født. Hun er resultatet af en voldtægt. Hendes mor blev grædende gift med faren, en kaptajn, der senere forlod hjemmet, fordi han foretrak nabokonen - og ikke mindst de 30.000 kroner hun havde fået i erstatning, efter at hendes mand, ligeledes en kaptajn, var omkommet ved et skibsforlis. Hjemmet lå dengang i søfartsbyen Marstal.

Men selv oplevede Olga Keis et lykkeligt ægteskab. Hendes mand gennem 55 år, Harald Keis, døde i 1995. Parret var til fest og dansede engelsk vals, da han pludselig døde i hendes arme. Og for en tid lukkede mørket sig om hende. I dag bor hun sammen med en mand på 92 år.

Olga Keis håber, at den kærlighed, hun har levet i, efter hendes død må fortsætte (i det mindste) blandt hendes nærmeste. Derom handler et digt, hun har stilet til sine tre børn.

- Efter dødsfald ser man ofte, hvordan børnene skændes og strides om materielle og andre ting. Det er mit ønske, at mine børn efter min død må holde sammen og gavne hinanden på den måde, som de er opdraget til,

siger Olga Keis.

Hendes - og digtets - bøn til børnene er, at de må leve videre i kærlighedsånd og lægge »alt i Gud Faders hånd«.

Olga Keis har anvist vejen også med sig liv.

- Og jeg har været lykkelig, siger hun.

grymer@kristeligt-dagblad.dk

© 2014 Kristeligt Dagblad, Vimmelskftet 47, 1161
København K | Telefon: 33 48 05 00
Abonnement: 33 48 05 05 | Annoncer: 33 48 05 00 | Læs
mere om [ophavsret](#) og [persondatapolitik](#)